

[Inger Gautier Schmit.]

selvfølgelig kun en Del af det Kontingent, der kommer paa disse Hjem.

Vi ønskede derfor denne Sag gennemført ved privat Initiativ, saaledes at den Form og den Aand, hvori mange af disse Hjem har været drevet, kunde fortsættes, og vi vilde undgaa, at Statens Inspektør ved sine Direktiver og Reglementer foreskrev, hvorledes disse Hjem skulde ledes. I Landstinget er man gaaet bort fra dette Statsdirektiv over til det, som vi allerede foreslog i 1931—32, at et lille lokalt Tilsyn skulde have Indseende med Arbejderhjem og Herberger. Vi havde foreslaaet 3 Medlemmer fra selve Kommunen, hvoraf 2 var Kommunalbestyrelsesmedlemmer, men Lovforslaget her har foreslaaet Amtmanden, et Medlem valgt af det sociale Udvalg og et Medlem fra Hjemmene. Vi kan godkende dette 3 Mands Udvalg. Man ser, at det i overveje Grad falder sammen med vore Betragtninger i 1931—32, i Modsætning til den Statsinspektion, der var Hovedhjørnestenen i den daværende Socialministers Forslag.

Dette lokale Tilsyn kan altsaa fremføre Ønsker om Forbedringer, Udvidelser og Moderniseringer, og jeg tvivler ikke om, at ikke saa faa af disse Hjem kan trænge til saadanne Moderniseringer — og Lovforslaget stiller i Udsigt, at Amtskommunen kan give et klækkeligt Tilskud —, thi naar man i disse Hjem har levet paa meget beskeden Basis og ikke indrettet sig mere moderne med Badearrangementer, og hvad dertil hører, har det været, fordi det har været ret ubemidlede Mennesker, som hidtil har finansieret disse Hjem, men Mennesker med et varmt Hjerte og det rette Sindelag over for dem, der skulde have deres Hjem dér. Jeg advarede, dengang vi i 1931 behandlede Sagen, imod, at dette Arbejde blev dirigeret fra et Blækhuis paa et Kontor fremfor af Mennesker med varme Hjerter. Som Lovforslaget er omformet i Landstinget, har det givet Plads for de varme Hjerter samtidig med, at man har taget Hensyn til, at en forstandig og rimelig Ordning kan praktiseres af dette Udvalg.

Den højtærede Socialminister udtalte i Landstinget, at for ham var et af Hovedpunkterne i Forslaget det Samarbejde, der nu kunde finde Sted mellem de bestaaende Institutioner, saaledes at et Kartotek eventuelt kunde skaffes til Veje, og Ministeren og den sidste Ordfører lagde saa megen Vægt paa det, at han fandt et Statstilskud til et saadant Kartotek berettiget. Dette Kartotek kan selvfølgelig ud fra et politi-

mæssigt Synspunkt have sin Interesse, og jeg vil ogsaa tilraade, at man stemmer for Lovforslaget med denne Bestemmelse, men vi ønsker ikke herigennem at forhindre en Udvikling i Retning af, at disse Hjem kan blive et Fristed for ulykkelige, omstreffende Mennesker. Vi ønsker ikke, at man ved et saadant Kartotek, Optegning af disse Menneskers Personalia, Indberetning til Politiet o. s. v. forfusker Hjemmenes Karakter af Fristed, saa de paagældende gaar Hjemmenes Dør forbi, fordi de er bange for at blive meldt til Politiet.

Vi maa have Fristeder for forhutlede og ulykkelige Eksisterende, saa at de ikke kun er henvist til Landevejen. Naar Staten gennem Loven griber ind her, ønsker vi ikke, det skal være saadan, at Værdien af dette Fristed forringes eller af det Arbejde, som Mennesker med varme Hjerter hidtil har øvet for at hjælpe disse Samfundets mest ulykkelige.

Den højtærede Socialminister lagde særlig Vægt paa og udtrykte sin Glæde over, at alle Institutioner nu kommer ind under Tilsyn, og han kunde ikke tænke sig, at nogen af de bestaaende Institutioner kunde have det fjerneste imod, at et saadant Tilsyn etableredes, thi, som den højtærede Minister udtrykte sig, naar de har Orden i Sagerne — saadan omtrent var Ordene —, kan det jo ikke genere dem, at der er et Tilsyn. Nu er det en kendt Sag, at Socialdemokratiet har den Opfattelse, at Tilsyn af en eller anden Slags absolut er noget af det allerbedste. Vi deler ikke denne Opfattelse, at en lykkelig Udvikling er afhængig af et effektivt Tilsyn; vi mener, at jo mere frit stillede Mennesker er, jo større Ansvar, der er lagt paa den enkelte, og jo mere man vælger de rigtige Mennesker til at bestride de forekommende Opgaver, desto bedre vil Arbejdet blive gjort.

Naar vi alligevel er gaaet med til at indsætte denne § 5 i Lovforslaget, er det, fordi Tilsynet er af rent lokal Art, og fordi vi har den Tillid til den højtærede Socialminister, at han gennem de Instrukser og Direktiver, han vil udarbejde, ikke vil gribe ind ud over det absolut nødvendige. Vi mener, at der hidtil er gjort et saa samfundsnyttigt Arbejde, at det vilde være ganske urimeligt, om Staten ved sine Direktiver lagde blot det mindste Halmstraa i Vejen for det videre Arbejde. Saadanne Hjem som „Møldrups“, „Arbejde adler“ og hvad de nu hedder, som i en Menneskealder har gjort en overordentlig samfundsnyttig Gerning over for Befolkningens ulyk-